

DOMOVINA

Izhaja dvakrat na teden, in sicer vsak torek in petek. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu, in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 1 krono temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 v za vsakokrat; za večje inserate in za mnogokratno inseriranje primeren popust. — Naročnina za celo leto 8 kron, za pol leta 4 krone, za četrto leta 2 kroni; ista naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celju.

Beseda slovenskim učiteljem!

Če naše narodno časopisje napadajo narodni nasprotniki, nam je to v našem težavnem poslu in na trnjevi poti časniškega dela za napredek naroda le vzpodbuda. In če bi človek že stokrat bil vse v stran vrgel in živel mirno življenje drugih „narodnjakov“, mesto da bi si spodkopaval zdravje in duševni mir z žurnalističnimi naporji, vzpodbudi ga zopet baš besno napadanje onih, ki hočejo naše narodno časopisje, med temi v prvi vrsti naš list „Domovino“ zatreti. Žal se pa človeku zdi svojega dela, ako prihajajo iz narodnih vrst samih, katerih dolžnost je biti opora časništva, napadi take vrste, kakor je oni v zadnjem „Učiteljskem Tovarišu“. Ne bomo ga zavračali niti burno, niti žaljivo, niti malenkostno, toda nekaj besed mu bodi!

Smisel obširnega članka v „Učiteljskem Tovarišu“ je v kratkem ta, da se baje uredništvo „Domovine“ ni udeležilo zborovanja spodnještajarske učiteljske „Zveze“ in da „Domovina“ ni o istem poročala. Izvaja se, kako svoje učitelstvo Nemci sprejemajo in kako se celo ljubljanski dnevniki k zborovanjem „Zveze“ pošiljajo svoje poročevalce. V Celju je dopisnik pričakoval, da bode zastopana pri zborovanju vsa celjska „Domovina“, toda niti poročevalca baje ni bilo. In zaključek se glasi vsled tega: „Brez pardona stran s takimi listi kakor je „Domovina“.

Človek skoro svojim lastnim očem ne bi mogel verjeti, da je to res prijavilo glasilo slovenskega učiteljstva in da je to pisal naroden učitelj. Naravnost sapo človeku jemlje, ako pozna razmere in vendar tu čita, kako oblastno sklepejo gospodje celo narodno stranko bojkotirati in zoper organ iste ščuvati, akoravno morajo uvideti, da s tem samim sebi naravnost v obraz pljujejo. Saj vendar vsak otrok mora izprevideti, če narodna stranka v svojem časopisu „Domovini“ bojuje splošno boj za narodno stvar, in če

je, kakor obče priznано, vsak čas zoper ponemčevanje v šolstvu tako neustrašeno nastopala, kakor malokateri slovenski list, da bi moralo tega zlasti narodno učiteljstvo veselo biti, seveda, ako se čuti solidarno z napredkom slovenske narodne stvari. Gospodje učitelji celjskega okraja bi že bili občutili škorpiljone nemškega okrajnega šolskega sveta, če bi narodna stranka ne bila z naporom vseh sil obdržala okrajnega zastopa in s tem odločilne besede v šolstvu v svojih rokah! In v takem položaju je slovenski učitelj sposoben v zahvalo za vse to hujskati zoper najdragocenejše orožje narodne stranke, zoper organ stranke, ter mu groziti z bojkotom!

Kar v sledečem odstavku omenimo, treba bode resno premisliti, in to ne velja samo za gospode učitelje, ampak tudi za drugo naše razvajeno občinstvo. Gre se namreč za vprašanje, kaj vse naše občinstvo od svojega časopisja zahteva in v kakih razmerah. Ako „Učiteljski Tovariš“ povdarja, kako Nemci uvažujejo svoje učitelje in torej tudi kako je nasproti istim pozorno nemško časopisje, naj se ne izvoli zmotiti pred vsem v številnosti nemškega občinstva, kolikor ga ima posamezen časopis, in slovenskega, kolikor se ga zbira n. pr. okolu „Domovine“. Razložek je med dnevnikom „Neue Freie Presse“, ki dela s stotisoči kapitala in stotisoči točnih naročnikov in plačnikov, ter na drugi strani med „Domovino“. Zato je tudi razložek med tako velikimi dnevniki, ki si vzdržujejo celo vrsto dobro plačanih urednikov in poročevalcev in na drugi strani med „Domovino“, kjer se ne dela za plačo, vsaj ne za tako, ki bi to ime sploh zaslužila, ampak kjer je vse, kar se stori, le dar malega števila sotrudnikov nasproti narodu in občinstvu, sotrudnikov, ki imajo razun tega vsak svoj trudapoln poklic, kateremu se v prvi vrsti morajo posvetiti, če hočejo živeti, svobodno darilo malega števila sotrudnikov, ki so pa obenem tudi ljudje in ne stroj in kateri tudi imajo pravico včasih odpočiti si kakor komodno čitajoče občinstvo.

Naravnost neiznajdljivo je torej, kaj naj pomenijo besede, češ, da se je pričakovalo na zborovanje „Zveze“ učiteljstva zaman v so celjsko „Domovino“, če to ni morebiti tiskovna napaka, kakor sploh ves ta nepremišljeni napad gospoda dopisnika „Učiteljskega Tovariša“. Gospodje, zapomnite si! Vsa celjska „Domovina“ bi morala biti vsi oni narodno misleči možje in zlasti tudi učitelji širom Spodnje Štajarske, ki so sposobni o vsakem važnem pojavu iz svojega okrožja potom časopisa tudi ostalo narodno občinstvo obvestiti in poučiti. To je vsa celjska „Domovina“ in take vse celjske „Domovine“ tudi med gospodi zborovalci „Zveze“ gotovo ni manj kalo. Čemu torej klicati: „To je Vaša („Domovine“) dolžnost!“ Zakaj bi pa ne bila vsaj v toliki meri gospodov učiteljev kakor naša dolžnost poročati listu, ako vidijo korist ustanovitve „Zveze“ štajarskih slovenskih učiteljev, katere ustanovitev smo vendar tudi mi z veseljem pozdravili. Prav lahka stvar je na zborovanjih, kakor se „Učiteljski Tovariš“ izraža, „Domovino“ kot tako ožigosati in — kar je najlepše — morebiti celo zaradi dopisov kakega gospoda kolega. Lahko je, s sestanki, sledečimi zborovanjem, in tudi sicer „Narodni dom“ bojkotirati, ne da bi se morebiti opravičene nedostatke skušilo odpraviti. Lahko je tudi klicati: „Brez pardona proč z listom narodne stranke“. Toda šoli, učiteljstvu in slovenski narodni stvari ni koristno in je tudi popolnoma neopravičeno, zlasti če je „Domovina“ list, ki je narodnemu šolstvu, ker to naroda korist veleva, pomagala do procvita vselej in z vso močjo.

Nespametno in nepremišljeno je vse to tembolj, ker narodni krog, ki se opira na „Domovino“, že po svojem političnem in osebnem stališču mora hoteti in bode tudi vsled svoje narodne dolžnosti tudi v bodoče hotel in želel za moderno šolstvo med Slovenci najbujnejši vzcvit, ne oziraje se na to, ali bodo taki dopisniki, kakor je gori omenjeni, njih postopanje hvalili ali grajali.

LISTEK.

Krona in mirta

Zgodovinska povest. — Prevel Ivan Vuk.

Zaroka.

V gradu viteza Litvaja je noč vse živahno. Vse sobane so napolnjene z odlično gospodo. Vitezi od blizu in daleč so se tu zbrali.

Praznovala se je zaroka edine hčerke viteza Litvaja z mladim vitezom Andrejem Koranijem.

Vse je bilo veselo in v sijaju. Petero velikih dvoran je bilo krasno ozaljšanih ter pripravljenih za sprejem gostov. — Stene je krasilo različno orožje grbi, bliščeči ščiti, čelade in raznovrstni meči. In vse to je bilo lepo razvrščeno in v sredini so visele razne podobe, kar je napravljalo na zbrane ugoden vtis. Med okni so stale cvetlice in druge rastline.

Najbolj natlačena je bila plesna dvorana. Ob očarljivih glasovih godbe se je vrtela mladina po dolgi dvorani. Na vseh obrazih si videl radost in veselje.

..... In oni lepi, vitežki mladenič tam v temnozeleni žametni obleki je srečni — Andrej Koreni. Svoje velike, črne oči upira neprehoma na svojo plesalko, ki je njegova nevesta.

In obličje neveste je tako blede, na njenem obrazu ni opaziti sledu veselja in sreče. — In vendar je njen zaročenec lep, vitežki mladenič in zraven tega še sin enega izmed prvakov dežele. Kako jo on ljubi, kako srečnega se šteje, če je le v njeni bližini. — Kako jo med plesom privija k sebi, da čuti utripanje njenega srca.

Ko sta menjala pretane, je postalo obličje neveste bledejšje, njene prsi so se dvigale valovito, kakor bi hotela zadušiti druge čute. V njenih očeh so se zalesketale solze ter padale na žlahtne bisere, ki jih je imela krog vratu. Iz ust se ji je pa izvil globok vzdih.

Nihče ni opazil njene razburjenosti.

Njen zaročenec jo objame in vroče poljubi; — ona pa, kakor bi jo piknil gad, se mu naglo izvije.

Naslonjen na steber, oddaljen od veselja, sloni lepo oblečen mladenič s pobešenimi rokami. Mlad mož, šteje še komaj štiriindvajset let, ako ravno mu sije iz obličja resnost in odločnost,

katera je lastna starejšim ljudem; nežne gube ki so se tuintam napravile na njegovem čelu, so ga delale starejšega. Njegov obraz je bil blede, in na njem se je zrcalil notranji boj. Njegove ustnice so drhte in oči so mu nemirno begale po dvorani.

Globok vzdih se mu prikraše iz prsi in oko mu zalije solze.

V trenutku zaroke se je vrgel zraven stebra na stol, del vroče glavo med roke ter pustil solzam prosto pot.

— O sedaj čutim — vzdihne pred se, — kako zelo jo ljubim. Kako sem nesrečen!! Za ljubezen sem jo prosil in vendar sem v istem hipu vedel, da ne more postati moja, da nimam noči, vzdigniti jo k sebi... Moč? Ali ne nosim v prsih čiste ljubezni do nje, ali mi ta ne more dati dovolj moči? Oh, moja moč je oklenjena... In kako silno me ona ljubi! Če bi me ne ljubila, bi jo videl sedaj veselo, smehljajočo. Meni bi se pa odvalil težek kamen od srca. Sedaj pa vidim, da sem jo storil nesrečno! Večno me bo vznemirjala vest, da sem ji jaz zastrupil življenje! Kako jo njen ženin ljubi, in kako nesrečen bo

Zelo nas veseli, da imajo slovenski učitelji tako lepo stanovsko organizacijo in še bolj želimo, da jim bode prinašala uspehe.

Ravno tako odločno pa moramo grajati, če bi se učiteljstvo ali tudi kateri drug stan, če mu kaj ne gre po volji, postavljali proti malemu številu onih, ki se požrtvovalno posvečujejo delu za skupnost naroda, na stališče izven naroda stoječega neizprosno zahtevajočega upnika. Obžalujemo, da se ne računa z našimi revnimi slovenskimi razmerami, in da je naš narod baš sedaj v tako nevarnem položaju, kakor morebiti še sploh ni bil. Ker duh, ki vlada med našim učiteljstvom, poznamo, moramo ravno tako odločno grajati nepremišljeno in samoljubno sumničenje izven učiteljstva stoječih narodnih krogov in narodnega časopisja, ki je njih težnjam, vsaj kar se „Domovine“ tiče, splošno gotovo prijazno. Kaj naj mislimo o tem, da je n. pr. lansko leto učiteljstvo konjiškega okraja kar meni nič „Domovini“ zagrozilo z bojkotom, ker je po „Miru“ povzela neko notico o Slovencem sovražnem nastopanju koroških nemčurskih učiteljev, pri kateri priliki se je pa le prezrlo namestiti izraz „nemškutarski učiteljski“ z drugim bolj spoštljivim! Če bi bili drugi stanovi, n. pr. slovenski „dohtarji“ pri napadih, ki na nje iz vseh strani letijo, tako občutljivi, potem bi sploh morali zavreči in bojkotirati skoro vse, kar Slovenci imamo.

Vsaka organizacija, ki se med narodom ustanovi, deluj glede narodnega napredka ustvarjajoče, ne pa razjedajoče! Žal nam je, ker se je „Učiteljski Tovariš“ postavil na malenkostno stališče, da baje učiteljstvo „Domovino“ v znatni meri podpira, da moramo to domišljeno podporo precej nizko taksirati. Na Dunaju n. pr. vsak izvošček podpira glasilo antisemitske stranke, in sicer dnevnik „Deutsches Volksblatt“ s tem, da je točen naročnik in plačnik lista, in še vzornejše podpirajo svoje časopisje socijalni demokratje, torej ubogi delavci. In vsi ti listi dobivajo tisoče in tisoče podpor od zavodov. Pri nas pa včasih vse „narodnjaštvo“ posameznih občin vzdržuje po 1 iztis svojega lokalnega narodnega lista in še tega v polovici slučajev ostane dolžno. Sicer pa so bili pri zborovanju „Zveze“ navzoči gospodje, ki si dajo „Domovino“ že več let brezplačno pošiljati kot njeni poročevalci, ki pa nič ne poročajo, ampak v zahvalo naš list napadajo, ker ni dobil in ne prijavil poročila o njih zborovanju. Tako štajarski Slovenci svoje časopisje podpirajo! Če bi bilo na podpiranju kaj resnice, storila bi se s tem usluga ne nam, pač pa narodni stvari, ker bi potem brezplačne izvođe lahko pošiljali ob času volitev in političnih borb nezavedni ubožni množici, ne pa zavedni inteligenci, ki nam to onemogoči.

Narodni učitelji! Na skrajno žaljiv način smo bili od strani Vašega glasila neopravičeno izzvani, da smo Vam danes morali gotovo v najobzirnejši obliki pa vendar odločno povedati,

kar bode morebiti marsikateri neprijetno občutil pa na odgovor kličite one svoje tovariše, ki nepremišljeno morebiti z dobrim namenom tako destruktivno ravnaajo. Mi z velikim zadoščenjem povdarjamo, da je novodobno šolstvo naš narod v zadnjih desetletjih visoko dvignilo in mu zagotavlja tudi v bodoče v naših skromnih razmerah dostojno bodočnost. Vsled tega Vas že vsled tega cenimo, ako v svojem poklicu v blagor naroda delujete. Priznavamo tudi z veseljem, da je mnogo slovenskih učiteljev na Štajarskem, ki tudi izven svojega poklica svojemu narodu zvesto služijo. Ne moremo pa ob ti priliki zamolčati, da jih je med Vami tudi mnogo, ki ravno v slednjem oziru v zadnjem času kažejo veliko odrevenelost in ki vkljub svojim odličnim zmožnostim s svojim mračnjaštvom in brezplodnim obiranjem ne izpolnjujejo onih nad, katere so narodni krogi v nje stavili, ko so se razveselili videti jih nastavljene na narodno najvažnejših postojankah!

V imenu narodne stvari moramo le želeči, da se to izpremeni na boljše. Naj se pa nikar ne misli, da se s tem nam osebno pomaga in se nas „podpira“.

Podpore je potreben narod in tega složno podpirajmo, ker bomo v tem slučaju želi vsi skupaj najlepše plačilo, zavest storjene dolžnosti. Tega je baš pri nas in v zdanjih razmerah potrebno, ko stoji vsa naša javnost in zlasti tudi naš narod pred velikimi in morebiti usodnimi dogodki. Ono majhno število mož pa, ki pri nas sploh kaj storijo, akoravno imajo od tega za svojo osebo le škodo, lahkomišno napadati in jim veselje do dela greniti, sedaj ni na mestu, tem manj pa zatirati edino bojno orožje naroda, naše časopisje, v katerem imate lahko baš tudi Vi, če hočete, dragoceno oporo.

Gospoda, delujte ustvarjajoče, ne razjedajoče! Terorizirati pa ne!

Veleč. gospodu Ivanu Lenartu nadžupniku

na njegov rojstni dan 27. majnika 1904.

Salve, laeta dies, meliorque revertere semper!
Ovidij.

Da si mi zdrav, predragi rojak in stari že znanec,

ki si na šolskih klopih često z menoj trepetal,

ko matematike strah razsajal po šolski je sobi

in nekaternikom nam vzdigoval kvišku lasé.

Danes Tvoj rojstni je dan, pristrčno se njega veseli,

da bi povrnil vsikdar vedno Ti bolj se vesel!

Ti naužiš vsak čas se brežnega, zdravega zraka,

kteri Ti jači teló ter vedri pamet in um;

mene pa sitne meglé okrožajo v tesni nižavi,
v sponah in stiskah drže mojega duha polét.

drehodil, da jo poiščem. Ni res, ti se me nisi nadejal danes, jaz prihajam povsod nepričakovan, kot kak pustolovec.

— Pustimo to, Ladislav. Pojdi in raduj se z nami!

— Tukaj sem tujec, nimam nobenega — znanca.

Andrej vleče Ladislava s silo seboj. Njegova nevesta je odšla v drugo dvorano. On jo poišče in ji predstavi Ladislava kot svojega najboljšega prijatelja.

Ko bi kdo v tem trenutku opazoval obličje neveste!?

Andrej ju pusti sama.

Bledi obraz lepe neveste zardi kakor škrlat, noge se ji šibe in mora se opreti ob stol. Pogleda se srečata... oh, kaj je bilo vse v teh pogledih!

Vitez stoji pred njo s povešeno glavo, kakor grešnik pred sodnikom.

— Ladislav, — ga nagovori, in njen obraz je izražal bolest. — Zakaj si tukaj, čemu si prišel, da povečaš bol v mojih prsih?!

— Še enkrat sem te hotel videti, — odvrne mladenič zamolklo — zadnjikrat! Izpuli misli na me iz svojega srca, pozabi me! Koreni

Ti se napiješ večkrat penečega piva in vina, ki Te prijetno hladi, nove moči Ti deleč; jaz siromak pa moram z vodó se zadovoljiti, sladkega vina me tek malokdaj razveseli, in za tó Pegaz moj len, kakor leno je kljuse cigansko,

len je in zató slab moje častitke je glas. Mnogo, premnogo še let dočakaj še rojstnega dneva,

naj vsako leto Ti več sladke radósti rodi!
B. Flegerič.

Celjske in štajarske novice.

— „Celjski Sokol“ priredi skupno z žalskim odsekom v nedeljo dne 29. t. m. popoldanski pešizlet v civilnih oblekah ob desnem bregu Savinje v Žalec in po glavni cesti nazaj v Celje. Med potjo se bodo urile redovne vaje, katerih se v telovadnici sploh ne more vaditi radi preomejenega prostora. — Na ta izlet vabimo vse brate Sokole, ki se nameravajo udeležiti izleta v Ljubljano v sokolski obleki. — Odhod iz Celja ob pol 2 uri popoldne, sestanek z Žalčani pri levškem mostu.

— Slavno občinstvo opozarjamo na veselico „Celjskega Sokola“ dne 12. junija. Priprave se vrše v velikanskem obsegu, da se nam je nadejati res izvenrednega užitka.

— P. n. pevke in pevce prosimo, da bi se z ozirom na bližajočo se veselico „Celjskega Sokola“ kolikor mogoče v največjem številu in redno udeleževali pevskih vaj, da bo mogoče nastopiti po določenem programu. Saj je res, da so naše moči razdeljene na toliko raznih strani, res je, da se stavijo na nas od tod in tam velikanske zahteve, toda žrtvujmo tudi nekoliko časa za petje. Pri zadnjih dveh vajah vzlic izurjenosti pevcev ni mogoče doseči onega povoljnega uspeha, ki bi se lahko dosegel, ako bi bila udeležba pri vseh vajah takšna, kakor bo gotovo na dan veselice. Komur je torej kaj zato, da bo naša slovenska pesem slavila tudi na dan 12. junija svoje slavlje, naj pridno zahaja k vajam.

— Izlet v Bukovžlak. V nedeljo, dne 15. junija t. l., priredi „Slovensko delavsko podporno društvo“ društveni izlet v Bukovžlak, kjer se bo v priljubljeni gostilni našega slovenskega moža poštenjaka g. Štefana Koželja razvila sodelovanjem ostalih celjskih narodnih društev najprijetnejša zabava. Izleti v našo okolico so gotovo v narodnem pogledu velikanskega pomena, kajti tu se ravno pokaže, da v slovenskem narodu ni onih nasprotstev, katera bi naši narodni sodelavci tako radi zanesli med posamezne sloje našega naroda, da bi potem iz te razprtije kovali zase svoj politični kapital. Zadnje volitve so pokazale, da je bil ves trud celjske nemškutarije, da bi zabila med slovensko inteligenco in preprosto ljudstvo klin, ki naj bi ju ločil, popolnoma zastoj, kajti inteligenca in ljudstvo ve, da drug brez drugega ne moreta obstati, da je procvit naše narodne stvari v prvi in

tudi on. ko izprevidi, da je nesrečna in da ga ne ljubi. In vsega tega sem kriv jaz.

Mladi vitez krčevito zaihti.

Iz tega mišljenja ga vzdrami glasno klicanje njegovega imena. Ko pogleda, vidi Korenija pred seboj.

— Ladislav, čemu se ne udeležiš zabave? zakaj si tako tožen? — ga vpraša Andrej.

— Nič posebnega, Andrej.

— Moj Bog, v tvojih očeh so solze. Govori kaj se ti je pripetilo?

Ladislav ni mogel vzdržati vzdihla.

— Žalostni spomini, Andrej.

— Zakaj se jim udajaš, zakaj jih ne zatiraš? Glej tukaj je vse tako veselo in ti edini se ne veseliš moje sreče.

— Ravno to je, Andrej, — odgovori Ladislav in prime njegovo roko — kar mi vzbuja žalostne spomine.

— Ladislav!...

— Kolikorkrat pogledam obličje tvoje neveste, vsakokrat se mi povrnejo žalostni spomini. Glej, tudi jaz ljubim mladenko in ona tudi ljubi mene, in ona je tako podobna tvoji nevesti. Pa kruta usoda mi jo je ugrabila. Od tega trenutka ne najdem nikjer miru. Celo deželo sem

te ljubi zelo, on te stori srečno. Moja sreča jje proč. Več se ne vidiva.

V sosedni dvorani done glasovi godbe, tukaj pa vlada grobna tišina.

— Ni res? — de za hip vitez in jo prime za roko. — Ti boš ljubila Korenija, ti ga boš storila srečnega?! Zelo, zelo bi me težilo, če bi bil on zaradi mene nesrečen.

Nevesta pokima z glavo, vendar ne reče besedice.

Iz Ladislavovih prsi se izvije globok vzdih. Ijaj. Nekaj hipov molči in strmi v praznoto, potem pa jo prime za roko in solza mu kane iz oces.

— Margareta, draga Margareta, — reče s tresočim glasom — reci, govori, ali me ljubiš?

Margareta ni mogla več vzdrževati solz, ampak se z jokajočim glasom oklene viteza.

— O, zakaj še vprašuješ?

— Še enkrat sem želel slišati te besede iz tvojih ust, katerih ne bom nikdar več.

Ubogo dekle zašepeta otožno:

— Ljubim te, Ladislav, ljubim te takore iskreno, da mi je umreti.

Ladislav jo tesno objame.

(Dalje prihodnjič.)

edini vrsti odvisen le od složnega nastopa. In kje se lepše pokaže ta edinstvo, to lepo spoznamo, kakor ravno na izletih mestjanov v okolico? Tu ni nobenega onih razložkov, ki nam jih hočejo naši nasprotniki po vsej sili vsiliti, tu vidimo pri veseli zabavi zbrane vse sloje naroda, a vse družijo ista misel, isto prepričanje, da smo vsi sinovi istega naroda, da smo vsi izšli iz iste korenine, da nas tesno in nerazdelno družijo ista vez, naš mili jezik slovenski. Ni nam torej treba posebej povdarjati, da naj se izleta k Koželju udeleži čim največje število celjskih Slovencev, saj ve vsak posameznik, da ni lepše prilike, da se združi prijetno s koristnim, kakor ravno ta. Ako le še pristavimo, da je tudi naša dolžnost, da izkažemo z mnogobrojno udeležbo vsaj nekoliko priznanja odločno narodni rodbini, posebno pa neustrašeni rodoljubki gospej Koželjevi, mislimo, da smo dovolj rekli. Natančnejše podatke o izletu priobčimo še pravočasno, prosimo pa slavna društva, da se glede udeležbe pri izletu domenijo med seboj. — „Slov. delj. podp. društvo“ priredi tekom poletja še izlete v Laški trg, Petrovče in Škofjo vas.

— Med člani „Slovenskega delavskega podpornega društva“ se vedno bolj in bolj glasno čuje želja, da bi si društvo nabavilo društveno zastavo. Ker je društvena zastava v resnici za vsako društvo nekega prav posebnega pomena, da, reči moramo, da je ravno zastava središče in ponos društva, nam je želja članov „Slovenskega delavskega podpornega društva“ popolnoma umljiva. Z zastavo na čelu korakajo vojaki v smrt za domovino, z vihrajočo zastavo v roki se vzpenja četa za četo na sovražne okope, zastavonoša pade, a ne pade zastava, drug jo vzame v roko in za njim tretji in četrti. Zastava še vihra, še je pogum v četah, zastava pade in četa je tudi padla. — Istega pomena, kakor za vojaštvo, je zastava tudi za naša narodna društva, ki bojujejo hud boj z našimi narodnimi nasprotniki. Kako se zaiskrijo oči narodnih borilcev, ko jim na čelu zaplapola slovenski prapor, krepkejši je njihov korak in trdnjša volja, saj jim je njihova plapolajoča zastava porok, da bo društvo gotovo doseglo svoj cilj. Člani „Slovenskega delavskega podp. društva“ so pripravljene po svojih močeh pridonašati zneske za društveno zastavo in če bo našel ta klic odmeva tudi v drugih krogih, ne bo dolgo, da se bo „Slovensko delavsko podp. društvo“ v ogromnem številu zbiralo pod svojo društveno zastavo, znakom svojega krepkega, žilavega narodnega življenja. Bog daj srečo!

— Promocija. Promoviran je bil na graški univerzi doktorjem vsega zdravilstva g. Branko Žizek, naš rojak iz Vojnika. Častitamo!

Poročil se je v Žalcu dne 23. t. m. gospod Albin Mikuš, knjigovodja „Delniške družbe“ v Žalcu, z gco Marico Mehovo. Častitamo!

— Sobotna „vahtarca“ je blagovolila nekoliko odgovoriti na naša poročila o pripravah za nemško zmago. Dasiravno je vse, kar smo napisali tako resnično, kakor resnično so Nemci pri volitvah v celjski okrajni zastop pogoreli, ali vzlic temu se upa „vahtarca“ trditi, da ni res, da je bila godba pripravljena, da niso imeli naročenih klobas, da ni bilo pivo pripravljeno, da niso bili topiči nabiti itd. Da, da, vse to je bilo res pripravljeno, dasiravno je sedaj „vahtarca“ ljudi sram priznati resnico. Sicer pa nas zelo malo briga, s kakimi lažmi se hočejo naši Nemci izkupati iz velikanske blamaže, ki so jo doživeli dne 13. t. m. Čudno se nam le zdi, da samo ona ista „vahtarca“, ki nam predbiva vse mogoče grehe, nagromadi v ravno isti notici celo vrsto psov, katere se res odlikujejo po izbrani „dostojnosti“! Da, bodite dostojni, in tudi mi bomo dostojni, toda prej mora „vahtarca“ nehati biti „vahtarca“, predno se bo moglo govoriti o dostojnosti njenega pisarjenja, kajti „vahtarca“ in dostojnost sta si pač tako oprečni kakor noč pa dan.

— Julij Rakusch, po milosti svojih zvestih ovčic župan celjski, ne prezira „Domovine“ tako, kakor nekateri mislijo. Kajti ko smo svoj čas pisali, da je dal rotovško ulico samo pred svojo (prej Radakovičevo) trgovino na mestne stroške tlakovati, si je vzel to tako k srcu, da je sedaj dal napraviti tlak tudi pred Woggoovo hišo. To

upoštevanje naših želja od strani gospoda župana nas prav zelo veseli, in si bomo usojali tudi v prihodnje kaj povedati, — samo če nas bo Julij ubogal.

— S kakšnimi ljudmi imajo nemški Celjani opraviti, pripoveduje sobotna „vahtarca“ in kaže s prstom na našega narodnega obrtnika g. Rebeka, ki je ob priliki zmage pri volitvah v okrajni zastop izpregovoril nekaj prav umestnih besed. Prepričani smo, da je „vahtarca“ blebetanje g. Rebeku napravilo nekaj veselih trenutkov, kajti da bi se kdo morda jezil nad brezobno celjsko klepetuljo, je popolnoma izključeno. Sicer pa „oslovski glas ne pride do nebes“!

— Na slovenske dijake ima „vahtarca“ posebno piko. Ker se je na dan volitve velikega posestva mimogrede zbralo pred voliščem nekaj slovenskih dijakov, ki bi bili radi izvedeli izid volitev iz čisto naravnega vzroka, saj se je mnogim izmed njih šlo za ubogi kruhek, je že zrohnela „vahtarca“ nad njimi s svojimi denuncijacijami. Koliko nemških dijakov pa je stalo pred mestnim magistratom, ki so bili pripravljeni „nemško zmago“ počastiti s svojim hajljanjem, o tem seveda molči „vahtarca“. Da je slavna policija videla samo slovenske dijake, je seveda popolnoma umevno. Sicer pa naj „vahtarca“ le molči o naših dijakih, kajti toliko „frechlingov“ in „ladisbubusev“, kakor jih je med celjskimi nemškimi dijaki, pač kje drugod ni najti. Pokazali so to že dostikrat in še vedno kažejo danzadnevom po celjskih ulicah. Kdor ima maslo na glavi, naj torej ne hodi na solnce!

— „Vlada je Slovincem pomagala!“ Tako vpijejo Nemci; samo krivično postopanje vladnih organov je Nemcem iztrgalo zmago pri volitvah v okrajni zastop. To pa je nesramna laž, kakor vse, katere so nemškutarski Celjani pisali ali govorili. — Poglejmo si torej natančneje tiste v nebovpijoče krivice, katere je vlada storila Nemcem. — V imeniku velikih posestnikov bila sta vpisana slovenska volilca delniška družba združenih pivovaren Žalec in Laški trg v Ljubljani z davkom 172 K 43 v ter Avgust Sušnik z davkom po 435 K 99 v ter je bilo natančno zapisano, od katerih zemljišč je ta davek predpisan. Zoper ta volilca so Nemci vložili ugovor, češ, da davek za ta volilca v davkarskem katastru še ni prepisan, in da sploh take družbe ni (vpisali so namreč pomotoma mesto celega imena le „akcijska pivovarna v Ljubljani“). — Okrajno glavarstvo je ugovoru ugodilo ter je zbrisalo oba, ne da bi okrajno glavarstvo pogledalo, komu je od teh zemljišč davek predpisan, da bi se isti vpisal v imenik. — Najlepše pa je še to: vlada, ki je izbrisala Avgusta Sušnika iz imenika velikih posestnikov za okrajni zastop, spoznalo je istega sposobnim za volitev velikega posestva v državni zbor, ker je c. kr. namestnik grof Clary istemu za državnozbornsko volitev dne 8. oktobra leta 1903 dal legitimacijski listek št. 4164! — V volilni imenik vpisal se je pa vsled reklamacije Nemcev Franc Zangger. Zoper njega se je pa ugovarjalo od slovenske stranke, da on nima dovolj davka, ker je vpisana kot davkopladevalka Marija Zangger (mati). Ugovoru se je ugodilo, pa kako? Tako, da se je sicer Fr. Zangger izbrisal iz volilnega imenika, mesto njega pa se vpisala Marija Zangger, nemška volilka. Tukaj se je torej vpisala prednica, kateri je bil davek v katastru predpisan, nista se pa vpisala prednika omenjenih slovenskih volilcev! To se reče, Nemcem se je tukaj naklonil en glas, Slovincem pa sta se vzela dva glasa. — Naj pa sedaj kdo reče, da Nemci ne kriče opravičeno da se je njim grozna „krivica“ zgodila!

— Nemškutarska politika in dr. Jaborneggov idealizem. Tudi na razvalinah nemškutarske slave ne pozabi dr. Jabornegg na svoj žep. Vdova Margita Orosel se je zdaj pregovorila, češ, če bi bil namesto njenega očeta dr. Jabornegg varuh otrok, bi bili Nemci zmagoviti pri volitvah v okrajni zastop. Zato je zdaj z njenim privolenjem prosil pri sodniji, da se njen oče, ki je do zdaj bil varuh, odstavi in se imenuje dr. Jabornegg. Glede volitev ostane sicer vse pri starem, le glede dr. Jaborneggovega žepa bo menda drugače. Taka varuštva pri velikem posestvu tudi kaj marljivemu varuhu vržejo okroglega

— Zakaj Nemci niso verjeli, da sta gg. dr. Sernec in dr. Dečko položila od Kosema okraju ukraden denar? Izdali so namreč oklic v katerem vpijejo: „Volilci, veleposestniki“. Govori se, da sta dr. Sernec in dr. Dečko v zadnji uri znesek, ki se je našemu okraju ukradel, položila. Volilci ne verjamite tej govorici! Laž je! Zmislili so njo, da bi volilce za nos vodili in s tem se ognili propada, ki njih čaka jutrajšnji dan, ki bode črni petek za njo. — No zakaj? Zato, ker so „Nemci“ nesramno lagali; kar so zinili, je bila laž, gola nesramna laž; znano pa je, da lažnjivec misli, da je vsak drug človek ravno tak lažnjivec, ter zato nikomur ne verjame. Sami lažnjiva sodrga ne morejo verjeti, da bi kdo mogel resnico govoriti. — Na drugi strani pa so kolovodje, čeravno niso Bog ve kako modri in bistroumni, prav dobro vedeli, ker so se v Gradcu pri boljših juristih poučili, da ni niti misliti, da bi dr. Sernec in zlasti dr. Dečko mogla biti od sodišča obsojena v povrnitev tega, kar je Kosem ukradel. Zdelo se jim je torej nemogoče in popolnoma neverjetno, da bi kdo brez vsake postavne zaveze in dolžnosti se odločil zgolj iz narodnopolitičnih ozirov, samo da se odtegne celjski sodrgi daljno možnost, slovensko ljudstvo slepariti in z lažmi begati, položil tako veliko svoto! — Kar je Kosem pokradel, je pokrito, kar je pa nemški Braun ukradel, pa „Nemci“ niso pokrili. — V tem tiči razložek.

— Roparski napad. Ker je sobotna „vahtarca“ z nekim posebnim veseljem priobčila vest, da je neki Čuvan, vajenec Terčkove, ne pa Hribarjeve, knjigoveznice napadel nekega Rednaka in mu vzel 6 vinarjev in eno smodko in ker je videti, da se je šlo le zato, da se nekako s prstom kaže ne na Čuvana, temveč na njegovega gospodarja, moramo tudi mi, da ne ostanemo dolžni te „vahtarčne“ prijaznosti, pripomniti, da tudi nemška knjigoveznica v „Celeji“ ni bila brez ljudi, ki so prišli v občutno nasprotstvo s c. kr. paragrafi. Ko iko je temu, kar je neki Lapornik, uslužbenec nemške „Celejine“ knjigoveznice dobil kazen šestih mesecev zaradi javnega nasilstva? — In drugi slučaj, ko je ravnotako uslužbenec iste knjigoveznice, neki „pristni“ Nemec iz rajha, bil obsojen radi hudodelstva posilstva na eno leto ječe, bo menda gospodom „vahtarčnim“ urednikom tudi še znan! Ali naj se za ta dva tudi smatra odgovorno morda vodstvo „Celeje“, kakor se hoče, četudi pomotoma, g. Hribarja storiti odgovornim za Čuvana? Tako daleč pa morda vendarle še nismo, dasiravno bi se gospodi okrog „vahtarce“ morda to zdelo edino pravo. — Toda v tem slučaju bo pa tudi morda obveljalo, da je pravica za vse enaka, vzlic pobalinsko hudobnemu namenu, ki ga je pokazala „vahtarca“ s svojo senzacionalno novico. No pa saj se poznamo!

— Nemškutarska lenoba in zanikrnost. Kakor smo izvedeli, tudi vojniški „purgarji“ štrajkajo kakor celjski mestni zastop. Pri seji dne 16. maja občinski zastop ni bil sklepčen in Vojničani niso izvolili svojega zastopnika v celjski okrajni zastop. Iz tega je razvidno, da je to komedija, ki je bila dogovorjena med obojimi nemškutarji. — Če otroka našeškaš po zadnjem delu telesa, ker bi v svoji požrešnosti in obesti nosti rad drugim vse sam snedel, tedaj se kuja in noče sploh nič jesti. Misli si, če se bom kujal in okoli sebe brcal, mesto da bi se zadovoljil s tem, kar mi je še tako v preobili meri podarjeno, tedaj se bode pa mehkočutna mamica vendarle usmilila in dobil bom vse, kar bom hotel. Tako delata ta smešna nemškutarska otroka: nemškutarsko Celje in nemškutarski Vojnik. — Ker ni ves okrajni zastop vsled raznih sleparij in podkupovanja nemški postal, pa nočejo v mestni in trški skupini zastopnikov voliti. Menijo, da bode avstrijska vlada, ta rahločutna pomagalka vse nemškutarje, obestnima otročičkoma, katera so Slovenci dne 13. maja z izvolitvo slovenskih mož v veleposestvu pošteno našeškali, kar na pomoč prihitela. Toda motita se nemškutarska otročička in tudi mehkužna mamica, če mislijo, da bode iz te čudne moke za nemškutarje kaj kruha. — Slovenci se moramo skrbno organizirati v gospodarskem oziru, da bomo tema otročajema jerbašček s kruhom nekoliko višje obesili, nego je bil. To bo pomagalo.

— **Svoji k svojim!** Celjski Nemci so vsled propada pri zadnjih volitvah začeli naravnost nesramen bojkot zoper slovenske kmete. Slovenskim volilcem se je odpovedalo kar drugi dan po volitvi odjemanje mleka n. pr. v deželni bolnišnici, v hotelu „Stadt Wien“ itd. Kmetje so strašno razburjeni in zahtevajo, da se ustanovi za Celje in okolico mlekarska zadruga, da ne bi s hipno odpovedjo trpeli preveč škode. Nekaj se bode vsekako moralo zgoditi, toda mlekarja sama ne bode okuženih in neznosnih razmer ozdravila. Treba bode korenitejšega zdravila za nemškutarsko oholost in sicer po načelu: klin s klinom!

— **Celje, pijavka slovenskih kmetov.** Cela savinska dolina je z največjim veseljem pozdravila zgradbo nove okrajne ceste, ki pelje iz Žalca mimo Celja skozi Gaberje. Na ta način so bili vozniki rešeni izsesavanja po celjskih mitnicah. Kakor smo svoj čas objavili, se je n. pr. pri stavbi šole v Šmartnem prihranilo okoli 800 K, ker se je opeka vozila mimo Celja in so bili vozniki mitnine prosti. Pa še vedno celjske mitnice, te pijavke slovenskih kmetov, poslujejo. Zadnje dni se je dogodilo, da so štirje kmetje iz Žalca šli po opeko k g. Koželju v Bukovžlak po novi okrajni cesti. Ker je pa vsled hudega deževja ta cesta takrat nekoliko trpela, vrnili so se ti vozniki v Žalec po državni cesti in so morali seveda skozi Celje. In glejte čudo! Ne le da so morali plačati mitnino za vožnjo v Žalec nazaj, mitničar Rezar je zahteval, da morajo plačati mitnino za tja in nazaj, akoravno se tja niso skozi Celje vozili. Posledica te krivične zahteve je bil buren nastop pred graško mitnico, ker so se kmetje seveda obotavljali plačati, mitničar pa je trdil, da ima strog ukaz mitnino zahtevati dva kratno, četudi so peljali le enkrat skozi mesto. — Kdaj bode pač slovenski kmet rešen teh nesrečnih celjskih mitnic!

— **Slava mestnemu gospodarstvu!** V zadnji seji mestnega sveta je poročal mestni odbornik Donner o stvari, katera je vredna, da se ž njo seznanijo naše občinstvo in izprevidi, kako imenitni gospodarji sede v celjski mestni hiši. Mesto je zadnja leta nakupilo tri posestva v svrhu „arondiranja in povečanja“ „mestnega gozda“. Ta nepotrebno nakupljeni svet, v obsegu 15.1695 ha, je po dveh tretjinah polje in travnik in po eni tretjini gozd. Samoobsebi je umevno, da je mesto ta svet prav dobro plačalo, kakor sploh znajo plačevati le ljudje, ki se razumejo na vrednost zemljišč, kakor zajec na boben. Ves ta svet seveda nima za mesto nikakega pomena, pač pa je mestni svet skušal dobiti najemnika vsaj za dve tretjini tega sveta, nad 10 ha. Do pred dvema leti je imel v najemu to posestvo neki kmet, a ga potem ni hotel več. Lani pa ga je vzel v najem za celih 210 kron gozdar Kummer. Ker tudi letos ni bilo nikogar, ki bi hotel plačevati najemnino, se je ponudil zopet le Kummer, toda za svoto 200 kron. — Torej celo posestvo, v obsegu 10.2089 ha prinaša mestu borih 200 kronic najemnine. To se pravi umno gospodariti z denarjem mestnih davkoplačevalcev, in potem pa se še tupa tam kak mestni odbornik drzne opozarjati na slabo finančno stanje. Gospodariti se pojdite učiti, potem šele govorite, ne vtikajte se pa v gospodarstvo drugih ljudi, ki s pomilovanjem gledajo na vaše ponesrečene spekulacije na škodo davkoplačevalcev!

— **Stinkmühle že kaže začetek svojega konca.** Prošlo soboto so odpustili vse delavce razun mlinarjev in še ti baje nimajo nikakega dela. Pokazalo se je torej prav kmalu, da bo šlo vse skupaj rakom žvižgat. — Kar smo pisali pred kratkim o nevarnosti, ki preti odjemalcem „stinkmühlovske“ moke, se je popolnoma uresničilo. Kupila je namreč neka gospa te moke in spekla kruh. Ali komaj je zavžila košček kruha, že je čutila slabosti v želodcu. Ves kruh je morala vreči proč. — Neki delavec je hotel kupiti vrečo „nove“ moke, toda ko je videl, da je vreča mnogo manjša nego so obično vreče iste teže drugih mlinov, se je prestrašil nenavadno „težke“ moke in je ni kupil, kajti bati se je, da taka „težka“ moka ni ravno prav lahka v človeškem želodcu. — Prepričani smo, da se bodo dan zadnevom vedno občutljivejša začeli kazati nasledki „stinkmühlskega“ delo-

vanja, in povemo popolnoma jasno, da bomo vsak tak slučaj brez prizanašanja priobčili, kajti „zob za zob“. — Ako naši nasprotniki porabijo vsako najmanjšo priliko, da bi nas oškodovali, bodi jim, ravnali bomo tudi mi ravnotako. — Prepričani smo, da polom mora priti, a ravno tako smo prepričani, da ta polom ne bo na naši strani. Torej le še naprej „zob za zob“!

— **Naročnikov lačni „Grazer Tagblatt“** razpošilja občinskim uradom vabila na naročbo, češ, da ni boljšega in pripravnjega lista za občinske urade kakor ravno ta nemško nacionalni kričaški list. Res slabo se mu mora goditi temu „Tagblattu“ ob vsej njegovi navdušenosti za „sveto nemško stvar“, da si išče naročnikov med našimi slovenskimi občinami. Ne zdi se nam potrebno opozarjati naših občin, kaj naj storijo s tem vsiljivcem, saj ve vsak Slovenec, da večjega sovražnika ni za slovensko ljudstvo med vsem nemškim časopisjem, kakor je ravno razupiti „Tagblatt“. Drugega pač ni treba reči kakor — proč ž njim!

— **Nevihta in požar.** Na binkošno nedeljo zvečer je razsajala nad Celjem in okolico huda nevihta. V Dobrovi je udarila strela v gospodarsko poslopje posestnika Kodelje in užgala. V hlevu navzoči posestnikov sin se je sicer rešil, ali bati se je, da se mu je vsled prestanega strahu pomotil um. Zgoreli sta dve kravi, dočim so ostalo živino rešili. — Škoda iznaša okrog 3000 K, dočim je bil Kodelja zavarovan samo za 800 K. — Ogenj je nastal okrog osme ure, celjska požarna bramba pa je bila alarmirana šele okrog 9. ure in je prišla na pozorišče šele, ko že ni bilo mogoče nič pomagati. Naravnost nesramno je pisarjenje tukajšnje „vahtarce“, češ, da je vsled hujskanja „Domovine“ prebivalstvo pustilo požarno brambo samo pri delu, da vsled hujskanja „Domovine“ ljudstvo tako sovraži meščane, da niti svojemu sosedu noče pomagati, ako mu pomagajo meščani. Večje oslarije si pač ne moremo misliti, kakor je ta. — Seveda tudi ometava „vahtarca“ slovenske kmete z „bebo“, „neumneži“, „norci“, „zlobneži“, zato ker so storili prej, predno je prišla požarna bramba na lice mesta, svojo dolžnost in so potem branili vsak svojo streho ognja. Kdor je bil kedaj sam pri ognju na kmetih, bo dobro vedel, da je ljudstvo ob taki priliki razburjeno, da si ne ve prav pomagati, da skuša pač najprej vsak sam sebi ohraniti svojo last, a da bi se zaradi tega moralo naše ljudstvo psovati na tak način, kakor to dela „vahtarca“, to pač že presega vse meje. Seveda bi potem ne bilo čudno, ako bi ljudstvo gledalo take meščane po strani, kakor se kažejo uprav na lopovski način v „vahtarci“. — Ravnotako izmišljena lumparija je tudi, da je zapeljal neki star kmet požarno brambo v Sušince, v katero se je prevrnil baje voz z gasilci in konji vred in je baje neki nemški dijak skoraj utonil. Nam se pač čudno zdi, da ne pozna požarna bramba onih potov v najbližji celjski okolici, na kateri je sicer vedno vse polno celjskih mestnih nedeljskih izletnikov. Naš namen gotovo ni, na ta ali oni način napadati celjsko požarno brambo, dokler vrši le svoje človekoljubno delo, da bi pa vsled tega društva, ako je kedaj storilo svojo dolžnost, moralo naše ljudstvo požirati „vahtarčne“ ostudne psovke, tega pač ne bomo nikdar in nikoli pripustili. — Klin s klinom: za „vahtarčne“ lumparije bomo imeli vedno pripravljen pošten bič.

— **Za hmeljarje.** Kakor nam poroča nekdo izmed naših cenjenih naročnikov, ki je potoval te praznike po Češkem, se obeta našim savinjskim hmeljarjem tudi za letos prav dobra kupčija. Dotični gospod je bil v Rakonicah in Žatecu, kjer kaže hmelj jako slabo. Kakor da bi bil lanski slabi pridelek odvzel hmeljarjem ves pogum. Vičeti je velikanske hmeljnike kakor opuščene, nad polovico drogov ni postavljenih in rastline so komaj do pol metra visoke. V vlakcu navzoči hmeljski veletržci so se izrazili, da je le malo upati od letošnjega češkega pridelka in da bo igral savinjski hmelj tudi letos veliko ulogo na svetovnih sejmiščih v Žatecu in Nürnbergu. Nadejati se je torej, da bo letos razun starih odjemalcev tudi še dokaj novih, ki jih dosedaj še ni bilo v Savinjski dolini. Neki odlični pivovarnar iz Prage se je izrazil, da bo

imel savinjski hmelj v Pragi in Rakonicah gotovo dovolj kupcev. — Kakor je torej izprevideti, se obeta našim hmeljarjem tudi letos lep zaslužek. Bog daj, da bi ne bilo kake uime. Vsekako pa nas veseli, da raste leto za letom blagostanje naše lepe savinjske doline in da bo tudi letošnje leto prineslo našemu marljivemu ljudstvu lepih dohodkov.

— **Župnik Govedič in volitve v Šoštanju.** Slovenski duhovnik župnik Govedič je zabredel tako daleč, da je stopil v službo priznanih brezvercev in luteranov, šoštanjskih nemškutarjev, ter jim hoče pri bližajočih se volitvah pomagati k zmagi nad Slovenci, ki so doslej imeli tržko upravo v rokah. Udeležil se je, kar zanesljivo vemo, že shoda nemških zaupnih mož v Šoštanju in je „Nemce“ glede volitev zagotovil svoje vsestranske podpore. Toliko pa povemo, če bode pri prihodnjih občinskih volitvah župnik Govedič agitiral za nemškutarje in stal na njih strani, da nam za ta slučaj naše narodno prepričanje ne bode več pripustilo, da bi v najširšo javnost ne spravili vse, kar o tem gospodu vemo.

— **Okrajni zastop v Šoštanju.** Načelnikom okrajnega zastopa v Šoštanju je izvoljen gospod Vincenc Ježovnik, posestnik in gostilničar v Šoštanju, načelnikovim namestnikom pa g. Ivan Vošnjak, tovarnar v Šoštanju.

— **Vransko.** (Vesel dan.) Prijetna pomlad vabi vse sloje in vsake starosti človeštva pod milo nebo, v prosto krepčalno naravo. Kdo bi se čudil, ako živa šolska mladina ne bi stremila na prosto ravan, kjer se v družbi sebi enakim razvedri v šolske sponse vprežen duh. In tak veseli dan pripravili so šolski prijatelji vranski šolski mladini. Seveda se je že par tednov popred skrbelo, da se ne razvedruje mladina samo glava in srce, temuč da tudi telo svojo pravico dobi. Določenega dne, 17. t. m., stopala je šolska mladež med ubranimi zvoki domačih godcev in pod nadzorstvom učiteljskega osebja v širokih vrstah v bližnji hrastov gozdič brodski. Tu so se izvajale različne igre, petje, deklamacije, spuščali so se baloni, zmaji, z eno besedo: živahnost na vseh krajih. Končno pogostile so gospe in gospice šolske otroke s štrucami, klobasami, kolačem in belo kavo. Pa to ni malenkost 340 otrok na tako obilen način pogostiti! Zatorej zasluži tako velikodušen dar javne zahvale, v prvi vrsti seve blagim damam za obilo pripravo (razrezalo se je čez 50 kolačev) in ljubeznjivo postrežbo šolski mladini, potem pa tudi gospodom, darežljivim šolskim prijateljem, ki so morali precej globoko v žep seči, da se je šolska slavnost, težko dočakani majnikov izlet, v taki prijetni obliki zamogla izvršiti. Bog plati! vrlo, darežljivo blagorodstvo. Srčno se zahvali vsem vransko šolsko vodstvo.

— **Iz Bočne.** V št. 38 cenjene „Domovine“ se med spodnještajarskimi novicami nahaja kratek dopis iz Bočne s podpisom „več občanov iz Bočne“. — V tem dopisu se cesta iz Mozirja v Gornjigrad po dretni dolini postavlja v prav slabo luč, primerja se cestam v — Albaniji; nesrečo je baje imel oni, ki se je kdaj po tej cesti vozil; pozivlje občino Bočna naj se pobriga za to cesto in naj pazi na svojega cestarja. Resnici na ljubo moramo povedati, da je ta dopis daleč pretiran. Ni sicer ta cestna proga najlepša, a trdimo lahko, da je mnogo okrajnih cest slabjših kakor ta. Vobče se priznava, da je ta cesta baš po občini Bočna najboljša. Čudimo se pa, da tistih „več občanov“ ne ve, da je ta cesta okrajna, sicer bi se ne zadirali v občino, katera nima niti pri cesti niti pri cestarju kaj zapovedovati. Cenjenim potnikom, ki so namenjeni v Gornjigrad, smelo zatrdimo, da lahko pridejo v vsakem vremenu in vsakem času lahko skoz; za nesreče, v kljub temu, da je promet velik, ne vemo, da bi jih kdo trpel na tej cesti. — Toliko v pojasnilo cenjenim čitateljem, tistim „občanom iz Bočne“ bodi pa priporočano v bodoče pisati resnico in prevdariti prej, v koga pušico nameriti.

— **Iz Brežic.** Piše se nam: Vsak teden pridem gotovo po dvakrat v Brežice, a kolikor časa že hodim, toliko časa že zidajo nemški hotel in toliko časa vidim statij pred stavbo znanega jajčnega trgovca Franca Matheisa. A vzlic temu noče hotel kvišku. Ker vem, da tega

gospoda imponantna stavba obnovljenega „Narodnega doma“ grozno jezi, posebno že zato, ker je gotova, dočim nemška stavba nikakor noče biti, bi pač svetoval, naj bi se brežiški nemški „purgarji“ postavili pod komando omenjenega možakarja in začeli zidarjem opeko nositi na odre, potem bi morda šlo hitreje. No, pa Bog že ve, zakaj kozi rog odbije, to se pravi, zakaj nemška stavba nikakor ne more od tal. Manjka jim pod palcem, drugo se pa potem takointako lahko razume.

— Iz Brežic. Ko sem čital v vašem cenj. listu, da so imeli celjski Nemci za slučaj zmage v okrajnem zastopu naročenih 300 klobas, je bila to izvrstna misel, kajti klobase niso bile samo za Celjane, ker bi bili tudi Brežičani pri klobasah v jako obilem številu zastopani. Imeli so vse pripravljeno, samo brzojava so čakali, da je zagotovljena zmaga. Toda žalibog imajo nekateri breški Nemci po eno samo obleko in še tisto jako ponošeno. in zaradi tega bi se ne bili mogli veseliti zmage, klobas in pijače, posebno pa hajlanja. Ali brihtne glave so jo kmalu iztuhtale drugače, namreč tako, da naj oni, ki ima kamižolo, hlače ali telovnik boljši in odveč, naj posodi svojemu tovarišu, samo da bi se mogli v večjem številu udeležiti celjske zmage. To si morete misliti, kakšna inteligenca bi bila prišla na dan zmage v Celje. Seveda bi bili Brežičani samo vrnili poset celjskim Nemcem, ker so tudi Celjani v jako lepem številu Brežičane na dan volitve breškega okrajnega obiskali. Ali so pa takrat tudi Celjani na tak način skupaj bobnali svojo inteligenco, kakor so jo sedaj Brežičani, nam v Brežicah sevede ni znano.

— Kaj se vse drznejo in kako se norčujejo nemški zagrizenci iz slovenskih groškov, je razvidno iz tega, da v popolnoma slovenskih krajih, po prodajalnicah in sejmarskih šotorih prodajajo svojo nemčursko ničvredno robo. Po mislite, na meji slovenskega Štajarja, Kranjske in Hrvatske so se prodajali svinčniki z napisom: „Wir Deutsche fürchten Gott, sonst nichts auf der Welt“. Pri tem so pa še poslikani v onih nebeških rajhovskih barvah. Nikar pa ne mislite, da je to kje daleč, ne, ampak, strmite, v Jesenicah ob Savi. Slovenci, ako imate kaj čuta še v srcu, vrzite take nemčurske stvari nemčurkim kramarjem nazaj ter rajši kupujte svinčnike dične družbe sv. Cirila in Metoda.

— Iz Kozjega. No, saj pravimo, sedaj smo jo pa iztaknili! Dopis iz Kozjega v zadnji številki našega lista nam je prinesel kar dva „popravka“. Enega nam je poslal dr. Richard Zirngast, drugega pa Franc Čižmek, c. kr. kancelist. Dasiravno se oba sklicujeta na oni § 19. tiskovnega zakona, po katerem baje človek lahko celo samega sebe prekliče, da ni res, pa smo vendarle vrgli enega, in sicer dr. Zirngastovega v koš, kajti dr. Zirngast bi bil morda kot jurist le moral vedeti, da nas v natis takega „popravka“ ne more prisiliti nikak paragraf, posebno, ker se v popravku nič ne „popravlja“, temuč nasprotno napada naš list, sramoti naš jezik in še več takega. Obenem bi pa moral dr. Zirngast tudi vedeti, da nismo nikakor prisiljeni priobčiti popravek, ki ni pisan v jeziku našega lista. Torej v koš! — Drugi popravek je pisan slovenski in zato ga priobčujemo. Priobčimo pa ga tudi zato, da se gospoda v bodoče porazgovorita, predno pišeta „popravke“, da si vsaj ne bodeta tako hudo nasprotovala v svojih „popravkih“. Končno ga priobčimo, da se naši cenjeni čitatelji nekoliko porazvesele. Torej evo ga:

1. Res je, da je prišel dne 29/4. 1904 Jože Avgustinčič posestnik iz Št. Petra v Kozje delat kupno pogodbo — ni pa res, da bi ga jaz bil poslal k gosp. dr. R. Zirngast-u. —

2. Res je, da sprejemem ne samo od Šempetranov ampak tudi od posestnikov iz drugega kraja prošnje, — na podlagi predloženih listin v smislu §. 83 zemlj. zak. na zapisnik, — ni pa res, da bi bil rekel dotičnemu kmetu, naj da pri dr. Zirngastu pogodbo napisati — a prepis v zemljiško knjigo bodem mu jaz napravil; — tudi ni res, da bi me bil dotičnik kedaj vprašal kje naj pogodbo da napisati, res je pa da sem stranke še le videl, ko so prišle v pisarno, da se njih podpisi pri sodnji poverijo.

3. Ni res, da bi bil kedaj kupil hrast(!) še manj pa je res, da bi mi ga kedo vozil, res je pa, da sem kupil od veleposestnika g. Jaka Bovha iz Verač kostajna(!) kateri še pa na lici mesta leži in ktereга sploh ne bode vzel še majn pa dal odpeljati.

4. Ni res, da bi jaz bil kedaj agitiral za dr. Zirngasta, bodi si ustmeno ali pismeno, mogoče je pa, da veliko drugih za njega agitira(!)

Kozje dne 20. majnika 1904

Franc Čižmek
c. kr. kancelist.

Ker ne maramo našega lista degradirati na stališče kakęga zakotnega humorističnega lista, bodi torej konec. Ako želita dr. Zirngast in Franc Čižmek, c. kr. kancelist, še več takih popravkov, smo jima vedno na razpolago! — Franc Čižmek nas je ob enem tudi tožil radi žaljenja časti. Radovedni smo, s čim smo ga na časti užalili. No, pa če mi ne vemo, bo pa on vedel, pojmi o časti so namreč zelo različni.

— Vihar in toča Dne 19. t. m. ob 3. uri popoldne je prihrula iz Murskega polja v Pesniško dolino pri Mariboru grozna nevihta. V tem času so oblaki zakrili prej višnjevo nebo z nočno temo. Nebeški elementi so samo četrť ure tako besneli, da so razdajali v tej okolici z eno besedo vse. Vinski trs stoji sedaj brez mladik, polje brez zelenjave, travniki z blatno košnjo in sadovniki z razcepljenimi drevesi. Hiše so razkrite, nekaterim manjka celo strešni stol. Laške topole je vihar kar izkoreninil. Neki veleposestnik mi je pravil, če gre zdaj kositi, da ne najde krpelj sveže trave. Res lepo se nam je letina prikazala in kakor se letos kaže, bode le redki tisti, ki jo bode užival. Križ pri letni številki 4 prinese pač vedno križe.

— V učnem tečaju za sadjarstvo in vinarstvo na viničarski šoli v Ljutomeru so letos sledeči gg. učitelji: Bazjak Šmon (Sv. Tomaž), Cvetko Franc (Sv. Andraž v Slov. gor.), Čeh Fr. (Ljutomer), Hauptman Svitoslav (Sv. Križ nad Mariborom), Jankovič Peter (Rajhenburg), Koropec Janez (Šoštanj), Majcen Alojz (Sv. Duh na Ostrem vrhu), Pečar (Srečko (Št. Pavel pri Preboldu), Porekar Anton (Hum pri Ormožu), Prelog Janko (Mala nedelja), Serajnik Beno (Konjice), Stani Tomaž (Ruše), Vodenik Šimon (Sv. Jurij ob Pesnici), Vreča Mihael (Negova).

— Občinstvo opozarjamo na izborne ko vaške mehe in ognjišča, ki jih izdeluje slovansko-češka tvrdka Vinc. Patočka v Libici n. C. na Češkem. Tvrdka je bila že opetovano odlikovana.

Društveno gibanje.

— Podružnica sv. Cirila in Metoda v Gornjemgradu zboruje dne 29. maja 1904 popoldne ob 3 uri v Mikuševi dvorani v Gornjemgradu z običajnim sporedom.

— Vabilo na veselico, ki se vrši v nedeljo dne 5. junija t. l. ob 4. uri popoldne na vrtu gostilničarke gospe Marije Justin v Prekopu. — Spored. 1. Tombola. 2. prosta zabava. — Čisti dohodek te veselice namenjen je v podporo prostovoljnemu gasilnemu društvu v Št. Juriju ob Taboru s sedežem v Kapli. Vstopnina 30 vin. Dobitki in preplačila se hvaležno sprejemajo. — Pri neugodnem vremenu se vrši veselica v notranjih prostorih. K obilni udeležbi vabi najljubše odbor.

— Vojaško veteransko društvo v Konjicah namerava prirediti v meseca oktobra t. l. veliko vinsko trgatv na prostem z jako zanimivim sporedom. Igrala bo dobra godba. — Vse natančneje pozneje. — Vse p. n. prijatelje tega društva vabi najljubše k udeležbi vodstvo.

— Učiteljsko društvo za brežiški in sevniški okraj zboruje dne 5. junija t. l. v šoli v Sevnici. Pričetek zborovanja ob pol 11. uri popoldne. Dnevni red. 1. Zapisnik zadnjega zborovanja. 2. Društvene zadeve. 3. Poročilo o XVI. glavni skupščini „Zaveze“. 4. Razgovor o letošnjih konferenčnih vprašanjih (poročajo gg. Ska lovnik, Gajšek, Tominc). 5. Želje in nasveti. — Odbor pričakuje to pot zlasti iz sevniškega okraja polnoštevilne udeležbe. Da bodo tudi vsi vrli društveniki iz brežiškega okraja pohiteli v Sevnico, je umevno samoobsebi.

— Učiteljsko društvo za ptujski okraj zboruje v četrtek dne 9. junija t. l. ob 9 uri popoldne v šoli ptujske okolice. Razgovarjalo se bo med drugim o referatih a) in b) letošnje uradne konference. K mnogoštevilni udeležbi najspoštlijeje vabi vse učiteljsko ptujskega okraja odbor.

— Bralno društvo v Kapeli je preložilo nameravano veselico vsled slabega vremena na nedeljo dne 29. maja.

— Akad. teh. društvo „Triglav“ v Gradcu priredi dne 4. junija t. l. koncert, ki utegne biti ena najlepših prireditev, kar so jih priredili v zadnjih letih graški Slovenci. Društvo je napelo vse svoje moči, da priredi res kaj umetniško dovršenega in lepega. Dičen venec graških dam je obljubil svoje sodelovanje pri mešanem zboru in pripravljalnemu odboru se je posrečilo pridobiti za koncert priljubljenega baritonista, gosp. dr. Belo Stubeča in znanega virtuoza na goslih, g. Franja Serajnika. Istotako je obljubil sodelovati priznan pianist, gosp. Družović in upati je vsekar na lep večer. Ker je čisti dobiček namenjen „Podp. društ. za slov. visokoš. v Gradcu“ je računati pač na obilno udeležbo ne samo od strani graških Slovencev ampak tudi od strani vrlih slovenskih rodoljubov, in rodoljubk iz domovine, ki so preje ob vsaki enaki priliki prihitele v Gradec, kjer jih vedno pričakujejo zvesta arca slovenska.

— Klub slovenskih agronomov na Dunaju si je izvolil na zadnjem rednem občnem zboru za letni tečaj 1904 sledeči odbor: Predsednik: Franjo Pahernik, kand. forest.; podpreds.: Alojzij Hočevan, kult. teh.; tajnik: Anton Podgornik, stud. agr.; blagajnik: Fran Holz, kand. agr.; preglednika: Rado Lah, kand. agr. in Davorin Šajnovič, kand. agr.

— Vabilo na XL. redni občni zbor „Slov. Matice“, ki se vrši v sredo dne 8. rožnika 1904 ob 6 uri popoldne v veliki dvorani „Mestnega doma“. Vrsta razpravam: 1. Predsednikov govor. 2. Letno poročilo tajnikovo za dobo od 1. rožnika lani do 31. vel. travna letos. 3. Poročilo blagajnikovo o računskem sklepu za l. 1903. 4. Volitev treh računskih pregledovalcev (§ 9. lit. a) dr. pr.). 5. Poročilo blagajnikovo o proračunu za l. 1904. 6. Dopolnilna volitev društvenega odbora. — Po § 12 društvenih pravil izstopijo letos iz odbora gg.: Bartel Anton, Dimnik Jakob, dr. Glaser K., dr. Janežič Ivan, Majciger Ivan, dr. Opeka Mih., Pleteršnik Maks, dr. Sket Jakob, Vilhar Ivan in Zupančič Vilibald. — Vsaj 20 odbornikov mora praviloma biti v Ljubljani, izstopivši smejo biti zopet voljeni, — Pri volitvi treh računskih pregledovalcev in pri volitvi odbornikov se všttevajo tudi zakonito podpisani volilni listki nenavzočih društvenikov.

V Ljubljani, dne 19. vel. travna 1904.

Fr. Levec, predsednik.

E. Lah, tajnik. Dr. J. Stare, blagajnik.

Druge slovenske novice.

— Družbi sv. Cirila in Metoda so od 3. do 17. maja naklonili prispevke p. n. gg. in društva: Upravištvo „Slov. Naroda“ 93 K 18 v, upravništvo „Slovenca“ 87 K 60 v; podružnice: ženska v Ajdovščini 6 K 60 v, v Polzeli 80 K 60 v, v Trbovljah 97 K; posojilnice: hranilnica in posojilnica v Metliki 20 K, kmetška posojilnica v Ljubljani 100 K, posojilnica v Slatini 100 K, Fran Perko iz Novega mesta kot preostanek zbirke novomeških trgovcev za venec na krsto ces. svet. Adolfa Pauserja 12 K 50 v, Fran Žagar iz Markovca 18 K, Fran Gartner iz Vranskega 20 K, Ivan Valenčič v Trnovem 10 K, neimenovani dobrotniki iz Šmarja pri Jelšah in okraja podarili kot prvo polovico nepričakovanega dohodka 84 K, Frančiška Levičnik v Ljubljani 5 K, prvo delavsko konsumno društvo na Jesenicah 25 K, slavna mestna občina ljubljanska prvi obrok letne podpore 500 K; za „Koledar“ in vsled oklica 11 K 60 v. Vsem podpornikom prearčna zahvala!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

— 9. izkaz darov za Vegov spomenik. Nabiralnemu odboru v Ljubljani so došli sledeči zneski: Dr. Karol baron Born v Trzinu 50 K; učiteljski zbor realke v Ljubljani 66 K; „Kmet-

ska posojilnica" v Ljubljani 100 K; Neimenovan 10 K; dvorni svetnik I. Dralka v Ljubljani 10 K. I. Kosler in drug v Ljubljani 30 K; dr. Stanko Sterger v Ljubljani 10 K; M. Vukšinič, oskrbnik v Metliki 2 K; ravnateljstvo drž. realke Plan 6 K; uršulinski samostan v Ljubljani 2 K; učiteljski zbor državne gimnazije v Kranju 22 K; ravnateljstvo višje realke v Krakovu 2 K; ravnateljstvo gimnazije „Boromeum“ v Solnogradu 5 K; ravnateljstvo gimnazije v Preravi 6 K; ravnateljstvo državne višje realke v Brnu 5 K; ravnateljstvo češke državne realke v Pragi 6 K; ravnateljstvo realke v Lipniku 3 K; katol. priv. učiteljski seminar v Feldkirchu 5 K. Skupaj 330 K; prenos 9. izkaza 6795 K 49 v, torej skupn svota 7125 K 39 v. — Odbor se tem potom najiskrenejše zahvaljuje p. n. darovalcem želeč čim največ posnemovalcev.

— **Bohinjski železniški predor predrt.** — Zadnji kos bohinjskega predora so prevrtali dne 20. t. meseca. Dolg je 6334 m. Na severu, v Bohinju, vršilo se je delo s pomočjo električnih vrtnih strojev, na jugu, Podbrdom, pa se je vrtalo le z rokami; dne 18. t. m. manjkalo je le še 15 metrov. Tega dne so ustavili delo v južnem rovu; vsak dan se je pa vendar znižala debelost Kranjsko in Goriško ločeče stene, padajoče kos za kosom pod napadi strojev in dinamita [od bohinjske strani. Dne 20. t. m. je manjkalo, kakor so kazala merjenja, le še 5 m. Zato so izvrtali izvenredno dolgo luknjo, skoraj 4 metre, in jo nabasali prav dobro z dinamitom. In res, skala se je odmaknila na nasprotno stran, zveza rogov je bila dovršena. Ostaja še, da se prevrtana stena skrči od 5 m na eden; ta zadnji kos pa pade 31. t. m. Pri zadnji 1 meter debeli steni bode zapalil dinamitno patrono z električnim tokom nadvojvoda Leopold Salvador, ki bode v cesarjevem imenu slavnosti prisostvoval. Za slavnost se vrše velike priprave. Slovesnosti bo prisostvoval tudi minister za železnice Wittek, dalje zastopniki raznih oblastnih, občin, odposlanci goriškega in kranjskega deželne odbora. Podjetnik Cacconi je dal napraviti z ozirom na važni dogodek posebne kolajne, ki se razdele med udeležence. Po slovesni otvoritvi predora se popeljejo udeležniki skozi tunel iz Podbrda na goriški strani v Bohinjsko Bistrico.

— **Italijanskih delavcev** je prišlo od februarja do srede maja preko Pontebe 57.700, torej več nego lani. Na Kranjskem dela 3000 laških delavcev.

— **Čateške toplice na Kranjskem** pol ure od železniške postaje Brežice. — Akražno terma prve vrste, toplote 40—42° R; vplivajo eminentno proti protinu, mišični in členski ravni in njih posledičnim boleznim, kakor tudi nevralgiji, kožnim boleznim in ranam, kroničnim, materničnem vnetju, eksudatu itd. — Stanovanja in kopališki baseni nanovo sezidani, tako da odgovarjajo vsakim higijeničnim zahtevam, ter se slav. p. t. občinstvu najtopleje priporočajo. — Kopališki zdravnik dr. I. Strašek. — Vsa nadaljna pojasnila da kopališko oskrbnništvo toplic, p. Brežice.

— **100 000 goldinarjev ali pa — roman.** Predrzen atentat na denarnico baronice Reinelt je poskusil neki Italijan, a se mu ni posrečil. Baronica Reinelt je vdova rajnega barona Reinelta, dvornega svetnika in predsednika tržaške trgovske zbornice. — Baronica Reinelt stanuje vsako leto nekaj mesecev v Benetkah. Nekega dne dobi pismo: Ako ne založi takoj 80.000 gld., bo izšel neki roman, katerega glavna junakinja bo — baronica Reinelt. Podpisan je bil neki Setini. Baronica Reinelt je stvar pustila. A ko preteče rok, dobi drugo pismo, češ, če ne da takoj 100.000 gld., bo roman izšel. Zdaj je pa baronica Reinelt obvestila vse oblasti. — Avstrijska in italijanska policija pa iščeta tega romanopisca.

— **Svojo taščo vrgel v vodnjak.** V Lipi pri Komnu (na Krasu) je pretečeno sredo neki Valentin Kavčič zgrabil za noge svojo taščo, ko je ravno zajemala vodo, ter jo prevrnil v vodnjak. Dva moža sta hitro pritekla na pomoč, pa prepozno, taščo so mrtvo izvlekli iz vodnjaka. Vzrok strašnemu dejanju so bili pogostni družinski prepiri. — Tašča je seve držala s svojo hčerjo ter jo dostikrat hujkala proti možu. —

Tašče, ki imate hudobne jezike, varujte se, da še katere ne doleti kaj takega.

— **Samomor.** Dne 25. maja t. l. se je ustrelil pri 11. stotniji 88. pešpolka vojak Kramberger, doma pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. Krogla namerjena v srce, je zadela v desno stran prs ter obtičala v stropu. Pripeljali so ga v bolnišnico. Nesrečnež je izjavil, da je storil to zato, ker ga feldvebel ni pustil k zdravniku. Kramberger je bil dva meseca na dopustu radi bolezni. Sedaj se je pa čutil zopet bolnega. — Žalostno za dvajseto stoletje!

— **Slovenci in Hrvati v Monakovem** so ustanovili društvo pod imenom „Hrvatska“ kateremu je namen, da vzdržuje zvezo z domovino. Članov ima sedaj društvo nad 20 in sicer dijakov, obrtnikov in delavcev. Društvo ima že svoj tamburaški in pevski zbor. — Predsednik društva je slavni Slovenec, slikar, profesor vitez Ažbe. — Člani se shajajo v kavarni „Stefanie“, Amalienstrasse 14, ker še nimajo svojih društvenih prostorov.

Politični pregled.

— **Oboroževanje Italije.** Tudi Italija ne sme zaostati, ako zahteva vojna uprava v Avstriji toliko milijonov za novo oboroževanje. Kakor poroča milanski „Corriere“, bo vojni minister zahteval od parlamenta znatne izredne kredite za izboljšanje deželne brambe, posebno ob avstrijski meji. Ta kredit pa se razdeli na več let.

Rusko-japonska vojna.

Kar smo vedno povdarjali in pričakovali, se je končno tudi uresničilo. Rusko orožje zmaguje na celi črti. Poleg tega pa je zadela Japonsko še druga, zelo občutna nesreča pred Port Arturjem, kajti izgubili so v enem dnevu dve bojni ladji, eno oklopnico in eno križarko, a razun teh dveh je poškodovanih še več drugih ladij. Kakor se poroča, je rusko vladivostoško brodovje pod admiralom Jessenom zajelo tudi one bojne ladje, ki jih je Japonska kupila v južni Ameriki, kar zopet znači velikansko izgubo za Japonce. Na suhem se je tudi kar naenkrat vse obrnilo — Japonci se umikajo, a poroča se celo, da se je Rusom posrečilo priti Japoncem za hrbet. — Poleg tega prihajajo Rusom danednevom nove čete na bojišče in kakor se čuje, odpluje tudi črnomoško brodovje na daljnji iztok. Ne bo dolgo, da bomo mogli poročati o strahovitih porazih Japoncev na vseh bojiščih.

Po poročilih iz Londona križarijo ruske torpedovke neprestano pred Port Arturjem, vsled česar so se Japonci odločili, da bodo to trdnjavo na vsak način skušali zavzeti in rusko brodovje uničiti, predno bodo resno jeli prodirati proti Liaojangu. Iz Tokija pa se javlja, da se je v nedeljo v smeri jugozapadno od Port Arturja slišalo silno gromenje topov. Sklepa se, da so ruske torpedovke napadle japonsko brodovje in da se je vnela velika morska bitka. V Port Arturju so vsi popolnoma prepričani, da se jim bode posrečilo uspešno odbiti vse japonske napade z morske in kopne strani. Vse ruske vojne ladje so že zopet popravljene in tudi „Retvizan“ bo še ta teden odplul iz pristanišča.

Pariški list „Lanterne“ poroča, da se je admiralu Jessenu, poveljniku vladivostoškega ladjevja, posrečilo zajeti dve križarki, ki jih je nedavno kupila Japonska od čilenske vlade. Dotični križarki ste bili na potu na Japonsko, kjer bi dobile svojo posadko in potem takoj odrinile na bojišče. Ako je ta vest resnična, bi bilo to za Ruse velikanskega pomena, ker bi potem imeli v Vladivostoku 6 brzovoznih križark in okolu 25 do 30 torpedovk.

Iz Petrograda je došla vest, da je črnomoško brodovje popolnoma armirano in pripravljeno za odhod. Kam namerava odpluti, se ne pove, sklepa pa se, da sigurno odide na daljni vztok. Ako Turška prehoda skozi Dardanele ne bo prostovoljno dovolila, si bodo Rusi pot sami izsilili, ako treba tudi z orožjem v roki. Črnomoška eskadra, ki je pripravljena za odhod, obstoji iz 31 vojnih ladij.

Iz Petrograda se poroča, da je Rusija izbrala Vladivostok kot temelj novih smelih načrtov za vojevanje na morju. Admiral Skridlov

je dobil povelje, da naj temeljito reorganizuje v Vladivostoku se nahajajočo armado. Razun posadke 10.000 mož in ladij križarske divizije bo še dobil novo torpedno flotilo. Te torpedovke se bodo poslale po železnici. Glavni načrt temelji v tem, napasti japonsko obalo in s tem Japonce prisiliti, da svojo eskadro v Rumenem morju dele. V tem slučaju bi se potem rusko brodovje lahko kosalo z japonskim in baltiška eskadra bi lahko brez vse težave priplula v Port Artur.

Petrograd 25. maja. (Uradno). Brzjavka generala Kuropatkina na carja od 23. t. m. se glasi: Ena predstraža konjenišva je dognala, da so prodrle sovražnikove čete v zapadni smeri po cesti v Haičen, ob strani velike ceste od Liaojana, pri vasi Daliandapudza, 8 kilometrov od Fenvančena. Neki japonski oddelek, približno šest stotnih pehote in trije eskadroni so korakali 21. t. m. proti nekoliko stotnim kozakov, ki so se utaborili na višinah ob obeh straneh reke Satsiho pri vasi Ponteikba. Ko je začelo streljanje, se je umaknilo japonsko konjenišvo za pehoto, ki si ni upala prekoračiti doline ter je samo streljala iz daljave, ne da bi varčevala s patronami. Le neznaten oddelek je skušal prekoračiti reko, da bi obšel naše levo krilo, toda kozaki so sovražnika zapodili. Proti večernu so se Japonci umaknili. Na naši strani je bilo ranjenih 10 kozakov.

Čifu 25. maja. Iz Takušana se poroča, da so Japonci tam izkrcali 21. t. m. 6000 mož. Tudi v Pičevu so izkrcali več vojaških oddelkov. Na Eliotskih otokih so sezidali Japoncičasne vojašnice. Do 22. t. m. je prišlo le do manjših spopadov ob zahodni obali Liaotunskega polotoka. Močno streljanje so včeraj slišali pred Port Arturjem ter so mislili, da je to znamenje napada na Port Artur tudi od suhe strani.

London 25. maja. Iz Mukdena se poroča: Kozaki generala Rennenkampa so, kakor poroča zanesljiva vest, vzeli dva japonska transporta. — Kozaki v Koreji so za japonske zveze velika nadloga.

Petrograd 25. maja. — General Kuropatkin dobiva vsak teden 15 000 mož, tako da bo ruska armada v najkrajšem času v stamni, lotiti se Japoncev.

London 25. maja. „Daily Telegraph“ poroča, da imajo japonske operacije proti Port Arturju jako malo uspeha. General Stessel je Japonce napadel in jih porazil. Mnogo sto Japoncev je bilo ubitih.

Petrograd 26. maja. Poročila angleških listov o veliki bitki so v toliko resnična, da so Japonci pri Kinčau naskočili ruske pozicije, a so bili z velikimi izgubami odbiti.

Petrograd 26. maja. Meseca junija odide admiral Rozdetvenskij s svojim, 7 oklopnico, 7 križark, 34 torpedovk in mnogo transportnih ladij broječim brodovjem v vzhodno Azijo.

Petrograd 26. maja. Admiral Skridlov poroča, da v bližnji okolici Vladivostoka ni nikjer nobene japonske ladje.

London 26. maja. Tudi angleški poročevalci javljajo, da so kozaki napadli Andžu, razgnali japonsko posadko in mesto užgali.

London 36. maja. V Ničvang je prišlo še 9000 Rusov.

Narodno-gospodarske novice.

Zdravilo zoper kužni črm ali rdečico pri svinjah.

Žalibog da zoper to grozno morilko pri svinjah še do zdaj niso našli zdravnik trdnega zdravila. V raznih slučajih se torej poskusi tuintam raznovrstna reč, katera ima včasih vendarle ugoden uspeh. Tako poroča neki kmet iz Nemčije tole zgodbo:

Nekega jutra mi naznani hlapec, da leži v hlevu eno prase, vse rdeče, stegnjeno, medtem pa že drugo omaguje in postaja rdečkasto ter ne more žreti. Takoj dam poginolo prase odstraniti, hlev s karbolovo vodo oprati, obolelo prase v poseben hlev djati, navrh pa odredim še nekraj posebnega. Obolelemu živinčetu najprej in sicer: v posebnem hlevu nato zatem tudi zdravim dam precejšnjo merico žganja in sicer primešanega

k mleku. Bolno živinče dobilo je pozneje še spet enkrat to zdravilo, na kar je zaspalo. Ko pa se je drugi dan zbudilo, jelo je žreti ponujeno mu mleko, zatem pa tudi drugo navadno hrano. — Čudo zatem bilo je to, da se je zboljšanemu ži vinčetu potem skoraj vsa koža olupila.

Toda to še ni bilo vse!

Čez nekaj dni zbolelo je v nekem drugem hlevu spet nekaj živali. Po tem navodu zalilo se jim je v mleko primešanega žganja in bolezen je odjenjala.

Bog varuj o tem tako važnem vprašanju, koje še v par desetletjih učeni zdravniki niso za gotovo rešili, kaj gotovega trditi. Priobčujemo to zgodbo le poleg slovaškega časopisa, kateri jo je povzel po nemškem „Danziger Nachrichten“. Ker je ob tej toliko kočljivi reči, kadar morda koga nesreča poišče, pa si ne ve druge pomoči, svetujemo še to. Seveda to velja le še za časa, dokler je žival še močna. Kadar pa ima ta že motne oči, nekako zaspalo telo, najbolj pa še, ko se morda pokažejo na koži rdečkaste lise, takrat pa nobenega zdravljenja ni več, temveč le še žalostna skrb, žival najhitreje zadaviti, odstraniti in zakopati, da se bolezen nadalje ne razširja.

Loterijske številke.

Gradec, dne 21. maja 1904: 87, 13, 3, 69, 88.
Dunaj, „ „ „ „ 9, 2, 36, 27, 82

ZAHVALA.

Za nebrojne dokaze ljubeznivega sočutja ob smrti naše hčerke, sestrice ozir. gospice

Roze Lakner

kakor tudi za toli častno spremstvo k zadnjemu počitku se vsem najiskrenejše zahvaljujemo.

Posebno se zahvaljujemo bratom Marijine družbe za mnogobrojno udeležbo zadnjega spremstva.

(232) 1

Žalujoči ostali.

Naprodaj

(233) 1

so po nizki ceni knjige „Slovenske Matice“ od l. 1898 naprej in devet letnikov „Ljubljanskega Zvona“ od l. 1894—1904, izvzemši letnik 1899.

Kje, pove upravništvo „Domovine“.

Gospé in gospodične

katero se želijo v kratkem izuriti v risanju krojev in šivanju za domačo uporabo, naj se oglasi najpozneje do 10. junija t. l. v Celju, Karolinska ulica št. 3 II. nadstropje na levo.

(239) 1

80 meterskih sežnjev

zložnega, trdega kamenja, 20 minut od kolodvora v Šmarju pri Jelšah, ob dobri cesti, je naprodaj. — Pojasnila daje **Franco Goleš v Dvoru**, pošta Šmarje. (234) 1

Med. univ. dr.

Rihard Karba

bivši sekundarij ljublj. bolnišnice
naznanja

da se je naselil kot zdravnik

v Šoštanju

in da ordinira v posojilnični
hiši. (226) 3-2

Ker se o priliki svojega odhoda iz Celja nisem mogel od vseh dragih prijateljev in znancev osebno posloviti, kličem tem potom gromoviti „Nazdar!“ (236) 1

Celje, 25. maja 1904.

Josip Kranje

trgovski pomočnik.

Kovač

izurjen in pameten delavec, sprejme se takoj z izvrstnimi pogoji pri **M. HVALEC-u**, posestniku v Jurkloštru. (238) 1

Pozor!

Ker se v par tednih izselim iz dosedanjih prostorov in imam še do 2000 parov čevljev v zalogi, priporočam slavnemu občinstvu, da naj ne zamudi te ugodne prilike za nakup obuvala po najnižji ceni. Oddajem tudi na obroke. (242) 1

Štefan Strašek

črevljarski mojster, CELJE, Graška ulica.

Stanovanje

obstoječe iz:

lepe sobe, kuhinje, drvarnice in kleti, se odda s 1. junijem 1904.

Kje, pove uredništvo „Domovine“. (235) 1

V sredini trga Mozirje se da takoj v najem

(223) 3-2

mesarija

za jako ugodno ceno. — Več se izve pri vnajemodajalki **Ani Konečnik v Mozirju**.

Izvrsten okus kave dosežete s primešanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorek dragovoljno.
Pošta 5 kg. pošiljka 4 K 50 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsam odjemalcem zastoj pošiljati mesečno.

Vydrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

Ženitna ponudba.

Orožniški postajevodja, 32 let star, želi se seznaniti v svrhu skorajšnje poroke z gospico, če mogoče, obeh deželnih jezikov zmožno, šiviljo, z 2000 do 3000 K premoženja, v starosti 24 do 30 let.

Samo resne ponube pod „Bodočnost 20“, poste restante, Celje. (229) 2-2

Sprejemem v uk

dva učenca

za ključalničarsko obrt s primerno šolsko izobrazbo. Ozira se na z dobrim uspehom dovršeno ljudsko šolo. (237) 3-1

Ivan Rebek

ključalničarski mojster v Celju
Poljska ulica 14.

Sveže tropine

(241) 3-1

(treberji)

se dobivajo vsak dan v delniški pivovarni v Žalcu.

Vinski kupci!

Mnogo naših cenjenih odjemalcev se je letos prepričalo, kako izborna so naša vina, dosti v to dokaz, kako živahno so docela vse pokupili, da so kleti prazne.

Zavoljo ugodne spomladi brez mraza in ker nam v vinogradu krasno kaže in obilo, razprodati hočem vso svojo precejšnjo vinsko zalogo. Da pa bolj ugodim svojim cenjenim odjemalcem, prodal bom

vsako vino 4 krajcarje ceneje

kot do zdaj za plačila po dogovoru. Vina so izborna dobra in še zdaj na drožah.

Oddam na veliko od 10 hl naprej in ne v moji posodi. Za kakovost zadostuje reči, da je vse moj lastni pridelek. Nadejaje obilo naročnikov se priporočam

Janez Malus

(240) 1

posestnik vinogradov na Bizeljskem.

Traverze, železniške šinje, železo za vezi, cement, vodovodne cevi, cevi iz kamensčine za stranišča, lepenko za strehe, trstino za obijanje in vse drugo pri stavbah potrebno priporoča v bogatej izberi

trgovina z železnino „**MERKUR**“, P. Majdič, Celje.

Bogata zaloga brizgalnic za trsje in vsakovrstnih poljedelskih strojev.

Gumi za cepljenje na zeleno.

Kose: Ciril in Metod znamka.

Različni brusni kamni za kose.

Tovarna za opeko peči in lončenino

F. P. Vidic & Comp. v Ljubljani

ponuja poljubne množine

zarebane strešne opeke stisnjene strešne opeke

(Strangfalz-Dachziegel)

(Pressfalz-Dachziegel)

(142) 10-8

naravno rdeče žgane in črno impregnirane.

Najcenejše, najodličnejše in najlepše strešno pokritje.

Točna in najsolidnejša postrežba.

Vzorci opeke in prospekti **zastonj**.

JOSIP TABOR

tvornica cementnih izdelkov

Špitalske ulice št. 12 **CELJE** Špitalske ulice št. 12,

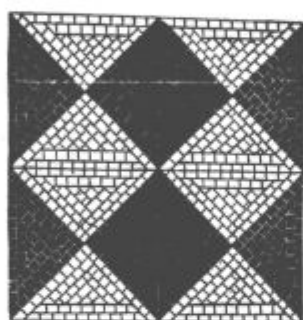
Izdelovanje z roko delanih in stisnjenih cementnih mozaik-plošč

v različnih barvah, gladkih ali robatih, za tlakovanje cerkev, kopališč, kuhinj, vež, hodnikov, stranišč, tratoarjev i. t. d.

Nadalje izdelujemo

garantirano izborno blago iz najboljšega betona iz portlandskega cementa

kakor: prosto noseče umetno kamene stopnjice, razkave ali brušene, oltarske stopnjice po meri in načrtu, obode na vratih in oknih, vodne sprejemalnike pri vodnjakih,

konjske napajalnike, krmilnike, vaze, olupševalne kroglice, balustrade, balkonske ploče, okrajnike, mejnike, kilometerske kamne, postamente, stebre

nagrobne kamne
nagrobne ograje, banje itd. itd.

Nadalje imam vedno v zalogi

cevi iz tolčenega betona v vseh velikostih, ki se odlikujejo s kolosalno vzdržnostjo, znotraj gladko in čedno izdelane, pravne posebno za cestne prehode, vodovode, stranišča, dimnike in žične pravke ter mnogo boljše, cenejše in trpežnejše kakor dosedanji zidani kanali.

Obodi za vodnjake iz betona s pokrovom.

Vsi v to svrhu spadajoči predmeti posebnih oblik in dimenzij ali po risbah se izdelujejo solidno in najcenejše. Vedno se bom trudil, da postrežem cenjenim naročnikom z najreelnejšimi, najsolidnejšimi in kolikor mogoče nizkimi cenami.

(217) 12-5

Z odličnim spoštovanjem

Josip Tabor

tvorničar cementnih izdelkov v Celju.

Vizitnice priporoča tiskarna D. Hribarja v Celju.

Najprimernejša birmanska darila.

RAFAEL SALMIČ

prva narodna
in največja
trgovinaz urami,
zlatnino in
optičnimi
predmetiv Nar. domu
v Celju.Kdor si hoče
nabaviti uro,
zlatnino ali
srebrnino, naj
zahteva moj
novi, bogato
ilustrovani

CENIK

katerega razpošiljam
brezplačno in
poštne
prosto. * Vsa
v mojo stroko
spadajoča
dela, popravila
itd. izvršujejo se
točno in ceno.
Za dobro delo
garantiram.

Kupujem stare tolarje Marije Terezije, križavce i. dr.

Postrežba točna in poštena.

Izredna novost!

K. & B. Recamier-steznik

(MODERCI)

daje s pomočjo specijalne, dosedaj popolnoma neznane priprave celo najmočnejšim damam popolnoma nepričakovano vitkost, torej je v najvišji meri sposoben za doseg po modnega nastopa brez vsakega nepričelnega vpliva ali celo okornosti. Dobiva se samo v trgovini Karola Vaniča v Celju.

Razun te novosti priporočam svojo veliko zalogo modnega blaga za obleke, belega blaga in okraskov najnovejše vrste.

Modni bluzni stezniki po gld 1-20 do gld 6-— vedno v zalogi.
(211) 10-3

Učenca

pridnega, poštenih staršev, sprejme takoj v trgovino z mešanim blagom Maks Berlisg, trgovec v Žetalah pri Rogatcu.

Naprodaj

je plug za oranje hmeljnika in sušilnica za hmelj. Ravnotam je naprodaj **seno** za krmo. — Odda se tudi travnik v najem. Vpraša naj se v „Forsthofu“ pri Celju.Waffen-Dürkopp
kolesa

katera so radi popolnosti in trpežnosti svetovno najboljše znana, dobivajo se pod ugodnimi plačilnimi pogoji, tudi na obroke, pri

J. Širca, Žalec.

Priporoča se za praktično porabo garantirana močna kolesa „POPULAR“, katera stanejo samo 65 gld. (198) 5-44

Lastna popravilnica.

Bogata zaloga vsakovrstnih kolesnih del in potrebščin.

Postrežba točna in kulantna.